

In rože: astre in krizanteme in rdeča, goreča ljubezen. Vijoličaste so astre in kakor zvezde so. In belo-rdeče in čisto bele kakor sneg. V solncu žarijo in krešejo iskre toplote in lepote. Metulji sanjajo nad njimi, beli metulji, po dva in po trije in po štirje, kakor cveti se zibljejo, kakor beli oblački zlata in srebra.

Vidiš, dragi, kaj je več, ti ali priroda?

Ah, saj te slišim, saj te vidim, kako se smehljaš in praviš:

„Draga, saj bi ne bilo vsega tega, če bi ne bilo mene v tebi.“

Anton Debeljak:

Zimsko solnce.

Doline kelih širne zvrhan je z meglami,
a reka, ribnik sopeta iz polnih pljuč,
zastonj vse večno jutro čakamo na luč,
le redko solnce-hostija vzbledí nad nami.

Potem pa megleni zastòr se preporje:
zavriska, zabliska lazurni se lošč,
tle biseri v tleh in lestenci od gošč,
dragulje, demante razstavlja pogorje

Tak misel mlada kdaj v možganih se splodí,
temnečih dvomov mrak se lačno v njo podi,
ko trudna mota v dan iz motnih se povese.

Tedaj iz pleníc se poslednjih rodi:
ozarjen, ožarjen svobode se stresem
in v duši ponosni zapolje mi pesem.

Srečen - kedor povesa.

